

ringsselskaberne er i høj Grad interesserede i stadig at faa de forsikringspligtige, som af en eller anden Grund, maaske af Uvidenhed, ikke har opfyldt deres Forsikringspligt, til at gøre dette, idet Selskaberne jo kan komme i den Situation at faa en mindre — ganske vist forholdsvis kun ringe — Udgift i Henhold til den nævnte Bestemmelse. Vi har derfor ikke fundet nogen Grund til at fastslaa i Lovforslaget, at saadanne Forsikringsforbund skal oprettes, og har stillet de i saa Henseende nødvendige Ændringsforslag under Nr. 64, 65, 67 b og 68.

I Forbindelse med, hvad jeg her har sagt saavel om de private Aktieselskabers Ret til at overtage frivillig Forsikring som ogsaa om at ophæve Lovforslagets Bestemmelser om Indførelse af tvungne Forsikringsforbund, staar i alt Fald til en vis Grad Mindretallets Ændringsforslag om at stille Landbrugere med mindre Ejendomme paa lige Fod med mindre handlende, mindre Haandværkere og mindre industridrivende. Den Adgang til at tegne frivillig Forsikring med Statstilskud, som ved Lovforslaget er indrømmet handlende, Haandværkere og mindre industridrivende, er foreslaaet ordnet saaledes, at Retten til Statstilskud betinges af, at den paagældendes Indtægt ikke overstiger en nærmere i Lovforslagets § 53 anført Grænse. Denne Grænse er foreslaaet — og Udvalget har sluttet sig dertil — sat ved 1,200 Kr. paa Landet, 1,500 Kr. i Købstæderne og 1,800 Kr. i København og Frederiksberg. Men naar man altsaa for disse Erhvervsklassers Vedkommende erklærer: Hvis I vil tegne en Forsikring, er det offentlige saa interesseret deri, at Staten vil yde et Tilskud dertil, naar I har under en vis Indtægt, har vi ikke kunnet se, der var Grund til at opretholde en Forskel, for saa vidt angaar Landbruget. I den gældende Lovgivning findes en Bestemmelse om, at Landbrugere, hvis Ejendomme er vurderede til under 6,000 Kr. i Ejendomsskyld, har Adgang til at tegne frivillig Forsikring med Statstilskud. Saa længe denne Adgang kun gjaldt Landbruget, kunde der være Mening i at hævde: Vi vil ikke ind paa at undersøge, om den paagældendes Indkomstskat til Staten er sat under en vis Grænse. Men naar der indføres en saadan Indkomstskattegrænse for alle erhvervsdrivende i vort Land, kan vi ikke se nogen Grund til at gøre en Forskel, beroende paa, at den paagældende er Landbruger. Vi kan ikke se nogen Grund til at lade en Landsbysmed, som har lidt under

1,200 Kr., faa Krav paa Tilskud af Staten til sin Præmie, medens en Landbruger med under 1,200 Kr. ikke kan faa et saadant Tilskud, medmindre hans Ejendom er vurderet til under 6,000 Kr. i Ejendomsskyld. Flertallet har foreslaaet Grænsen sat ved 8,000 Kr. Dette vil i nogen Grad hjælpe til den ene Side, men vil til den anden Side medføre en vis Ulighed, idet man dog ved den nævnte Grænsebestemmelse kan komme til at give denne Ret til Folk, der maaske kun i uegentlig Forstand er Landbrugere, men som dog heller ikke kan henføres under andre Kategorier, da de faktisk har et mindre Landbrug. Folk med en villalignende Ejendom, hvis Ejendomsskyld er under 8,000 Kr., vil ofte slet ikke kunne siges at være saadan stillede, at de har noget som helst Krav paa, at Staten betaler en Kvotadel af deres Præmie. Vi har derfor ment, at der var al Grund til her at stille Landbrugere lige med Haandværkere og mindre industridrivende og, for saa vidt deres Indtægt er under den Grænse, der nu maatte blive Enighed om at fastsætte, at lade dem faa Adgang til Statstilskud til Præmien.

Dette er de væsentligste Forskelligheder mellem Mindretallets og Flertallets Standpunkter. Mindretallet har yderligere fundet Grund til noget stærkere at understrege, at der i visse Tilfælde burde udbetales Livrentebeløb i Stedet for en Sum een Gang for alle. Selv om det maa erkendes, at Erstatningssummerne som Regel er blevet fornuftigt anvendt, er der dog forekommet Tilfælde, hvor det har vist sig mindre heldigt, at den tilskadekomne har faaet udbetalt en Sum een Gang for alle. Vi har derfor foreslaaet, at for saa vidt den tilskadekomne er over 50 Aar og Invaliditeten er fastsat til over 50 pCt. og Erstatningen er over 3,000 Kr., skal Regelen være den, at der udbetales en Livrente i Stedet for en Sum een Gang for alle. Dertil sigter Ændringsforslaget under Nr. 45. Endelig har vi funder det rigtigt, at der i alle Tilfælde, inden en Erstatningssum udbetales, indhentes Erklæring fra den tilskadekomnes Forsørgelseskommune. Der indhentes vel allerede nu som oftest en saadan Erklæring, men vi ser ikke noget til Hinder for, at det udtrykkeligt paalægges Arbejderforsikrings-Raadet i hvert enkelt Tilfælde at indhente Erklæring fra vedkommende Forsørgelseskommune, forinden der udbetales Erstatning. Kommunalbestyrelsen vil som Regel kunne give de Oplysninger, der udkræves, for at der kan træffes Afgørelse af, hvor-